

КАІН

I

[Убивши брата, Каїн много літ
Блукав по світі. Мов бичі криваві
Його гонило щось із краю в край.
Ненависні були йому всі люди,
Бо кожде людськеє лице йому
Нагадувало зсиніле, криваве,
Тривогою смертельною і болем
Викривлене Авеля лице.

І навіть та, котру колись любив він
Більш батька й мами, більш всього на світі,
Його сестра і жінка враз, котра
Не вагувалася, невинна й чиста,
Йому, проклятому, подати руку,
Піти з ним враз на вигнання страшне
Його прокляту долю поділяти,—
І та давно вже, мов зів'яла квітка,
Загублена серед степу пустого,
Без сліз, хоч з серцем хорим, наболілим
Лягла в могилі, гсн там десь в печері
Самотній, серед дикої пустині,
Забута богом і людьми, заснула.

А Каїн жив. Ніякі труди-муки,
Ні сльоти, стужі, спеки, бурі люті,
Хоч як не раз взнаки йому давались,
Не підкопали ще його здоров'я.
Ні лютий звір до нього не творився,
Ні грім його не вбив, ні морський шум

Не потопив, ні лісовий пожар
Його не ймився. Те клеймо незримо,
Що бог поклав убійці на чоло,
Його, мов засуд строгий, неохибний,
На довшу кару й муку хоронило].

Від смерті брата не було сльозини
В його очах. Без слів, у отупінні
Німім він жінку схоронив. Зубами
Скрегочучи і стогнучи з натуги,
Три дні й три ночі він тяжкої плити
Носив від річки горі яром диким,
Щоб завалити вхід тієї печери,
Де дороге її спочило тіло.
А заваливши плитами печеру,
Омив скривавлені у річці руки —
Так як тоді, по смерті брата! — й звільна,
Не оглядаючись, не відітхнувши,
Одітій в шкуру дикого звіра,
З тяжкою булавою у руці
'(Хоч кілька літ минуло, чорні плями —
Від крові брата — ще на ній виднілись)
Пішов в пустиню.

Де? Куди? Пощо?

Про се давно не думав він. Що й думать?
Куди б не йшов, усе однака мука,
Однакий сум, однака самота.
Ніде йому не усміхнеться щастя,
Мов квіточка край шляху, ані смерть
Спасителька ніде його не жде.
Мов пожарище, світ увесь: пов'яли
Зелені дерева колишніх бажань,
І спопелів спокій, відрада, воля.
Куди не йди, усе однаке горе!

І він пішов. Хрустить пісок пустині
Під поступом важким. І шакал вие
В гущавині, завітривши живу
Людину, яструб високо під небом
Кричить голодний. Сонця віз огнистий
Хилився вже додолу. Без хмаринки
Все небо жевріло, немов казан,
В котрий забув води налить хазяїн.